

Arrest

nr. 203 813 van 15 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. UWASE *loco* advocaat M. OGUMULA en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pashtoen en soenniet te zijn. U bent geboren en getogen in het dorp Chora Kalay (district Behsud, provincie Nangarhar). U woonde hier samen met uw ouders, broer, 3 zussen en schoonbroer N.A.. U bent getrouwd met S.S. en u heeft 2 kinderen. U liep 3 jaar school en werkte nadien als landbouwer op de velden van uw vader. In 2015 werkte u een jaar als arbeider in de bouw.

U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat de taliban u zullen vermoorden omdat uw schoonbroer samenwerkte met buitenlanders en het Afghaanse leger.

Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Op een vrijdagavond in 2015 werd u na het avondgebed aangesproken in de moskee van Tabelyaja. Een man vertelde u dat u aan uw schoonbroer N.A. moest vertellen dat hij moest stoppen met werken voor de buitenlanders en zich moest overgeven. Terug thuis vertelde u dit aan uw vader. Uw vader belde uw schoonbroer om hem dit te melden. Uw schoonbroer zei dat hij dit niet kon doen.

Drie dagen later stonden er 's nachts mensen voor uw deur. Ze vroegen u of u uw schoonbroer had gesproken. U zei dat u dit inderdaad gedaan heeft, en dat uw schoonbroer bereid was zich over te geven, maar dat hij dit niet zo plots kon doen. Ze vroegen het telefoonnummer van uw schoonbroer. U ging naar binnen om het nummer te halen. Uw moeder, die achter de deur stond mee te luisteren, maande u aan om dit niet te doen en verzocht u om te vluchten. U vertrok naar het huis van uw oom aan vaderszijde. De mannen bleven voor de deur staan. Uw moeder zei tegen die mannen dat u gevlucht was en er verder enkel vrouwen in huis waren. Ze vertelden uw moeder dat ze u zouden komen zoeken, ze verdachten u ervan te spioneren voor de buitenlanders. U besloot voor een tijdje naar het huis van een tante aan moederszijde te gaan. Vier dagen later stonden er opnieuw mannen voor uw huis. Uw vader deed open en zei dat u er niet was. Ze sloegen uw vader en beschuldigden u ervan een spion te zijn. De volgende dag kwam u thuis en zag u uw vader op bed liggen. Uw oom van vaderszijde was ook aanwezig. Hij besloot iemand te bellen die u zou helpen om het land te verlaten.

Diezelfde dag, in november 2015, verliet u Afghanistan. U reisde met een smokkelaar via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en Duitsland en kwam u op 14 december 2015 aan in België. Op 24 december 2015 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara, kaart met toestemming om een wapen te dragen, klachtenbrief van de ouderen, klachtenbrief van de lokale overheid in Nangarhar, medaille van de nationale defensie, 2 aanbevelingscertificaten, contractbeëindiging certificaat, attest General Directorate Police Special Unit (GDPSU), attest trainingscursus GDPSU, appreciatiecertificaat, foto, en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging is omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor de Belgische staat u geen status van subsidiaire bescherming toekent.

Wat betreft de asielmotieven die u heeft ingeroepen, met name uw vrees voor de taliban, dient te worden opgemerkt dat u deze vrees allesbehalve geloofwaardig heeft gemaakt. Zo maakte u allerminst duidelijk waarom de taliban u zouden hebben gevisieerd. Noch u, noch uw familie, noch uw schoonbroer hebben ooit in het verleden problemen gekend met de taliban (CGVS, 17/05/2017, p.20). Uit uw relaas blijkt bovendien niet dat u ooit iets deed dat tegen de taliban gericht was. U liep school, ging naar de moskee, hielp uw vader op het veld en u werkte als arbeider in de bouw (CGVS, pp.4,9). Bovendien is opmerkelijk dat de taliban u eerder zouden hebben gevisieerd maar dat zij sinds uw vertrek, nu al anderhalf jaar geleden, blijkbaar nog steeds niet naar uw huis zouden zijn teruggekeerd om u te zoeken (CGVS, p.21).

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat u geen overtuigend bewijs hebt aangebracht van de door uw schoonbroer beweerde tewerkstelling. U maakte allerminst aannemelijk dat uw schoonbroer gewerkt zou hebben voor de Franse troepen, Amerikaanse troepen en de Afghaanse Nationale Politie. U wist namelijk zeer weinig te vertellen over zijn tewerkstelling bij deze verschillende instanties (CGVS, pp.4,17). U stelde dat uw schoonbroer, N.A., 10 maanden met de Fransen gewerkt heeft op de luchtmachtbasis van Jalalabad. Gevraagd naar wat hij daar precies deed, weet u het niet exact te vertellen: "hij was bewaker of iets anders, hij vertelde het niet" (CGVS, p.17). Aangezien u zelf verklaarde dat u met uw schoonbroer samenwoonde in hetzelfde huis, is het zeer merkwaardig dat u niet meer over zijn werk gedurende die periode kan vertellen (CGVS, p.7).

Na 10 maanden zou uw broer zijn beginnen werken voor de Amerikaanse troepen en vervolgens voor de Afghaanse Nationale Politie. U heeft geen idee hoe hij aan deze verschillende tewerkstellingen is geraakt. Over zijn werk bij de Amerikanen weet u dan weer wel zeer precies dat hij assistent commandant was, net onder de commandant. Hij begeleidde 50 tot 60 bewakers. Als we u vervolgens vragen naar de specifieke functie die uw schoonbroer had bij de speciale afdeling van de Afghaanse Nationale politie, verklaarde u enkel te weten dat hij ging vechten, "ik heb geen andere info of hij was infanterie of tank of met de auto" (CGVS, p.17).

Het is uiterst merkwaardig dat u over bepaalde functies van uw schoonbroer amper iets kan vertellen, en over een andere functie dan weer meer specifieke informatie kan geven. Dit roept vragen op en bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw verhaal.

Vervolgens bracht u verschillende documenten aan met betrekking tot de werksituatie van uw broer. Gevraagd naar waarover deze documenten gaan, verklaarde u dit niet te weten aangezien het buitenlandse documenten zijn. U wist niet waarom uw broer deze had en kan hier verder niet meer over vertellen (CGVS p.4,17). Dit kan opnieuw niet overtuigen.

Bovendien spreken de documenten die u heeft meegebracht met betrekking tot zijn werk voor de Fransen troepen elkaar tegen. Op het aanbevelingscertificaat van 10 augustus 2006 staat dat de heer N. is begonnen met werken op 7 juni 2006. Op de ontslagbrief, gedateerd op 5 januari 2007, staat dat uw schoonbroer op 11 juli 2006 is begonnen met werken. Voorst legde u nog een certificaat neer gedateerd op 10 januari 2007, 5 dagen na zijn ontslag, waarop vermeld staat dat hij op 7 juli 2006 begon met werken. Ook de naam van uw schoonbroer werd anders geschreven op de verschillende documenten. Zo werd zijn naam soms als N., soms als N., soms als N.A., soms als Mr. M. en op een ander document dan weer als M.N.A. geschreven. Al bovenstaande elementen ondermijnen de echtheid van deze certificaten zeer sterk.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan de beweerde tewerkstellingen van uw schoonbroer.

Indien het al aannemelijk zou zijn dat uw schoonbroer voor de Afghaanse Nationale Politie werkte, quod non, stuitte het CGVS eveneens op diverse ongeloofwaardige aspecten inzake de door u beschreven vervolging door de taliban.

Zo verklaarde u dat u op een vrijdagavond door een man die u nog nooit gezien had, werd aangesproken. U vroeg zijn naam niet maar u vertelde hem wel vlot wie u schoonbroer was. Vervolgens zei deze persoon aan u dat u tegen uw schoonbroer moest vertellen dat hij zijn werk moest verlaten en zich bij hen moest aansluiten. U ging na dit gesprek terug naar huis. De volgende ochtend sprak u hierover met uw vader, hij belde uw schoonbroer en vertelde hem dit voorval. Uw schoonbroer zei dat hij niet zou stoppen met zijn werk (CGVS, p.19). Vervolgens verklaarde u dat deze mannen 3 dagen later 's nachts voor het eerst voor uw deur stonden en vroegen naar het telefoonnummer van uw schoonbroer. U ging terug naar binnen en besloot te vluchten (CGVS, p.19). Indien het bezoek van deze mannen al geloofwaardig zou zijn, quod non, is het uiterst onlogisch dat u zou kunnen vluchten terwijl deze mannen nog voor uw deur stonden.

Verder dient er op gewezen te worden dat u maar zeer weinig kan vertellen over het tweede bezoek van deze mannen aan uw huis. U wist niet of het dezelfde mensen waren, met hoeveel ze waren, noch hoe lang dit bezoek zou geduurd hebben. De verklaring die u gaf, dat u dit niet weet omdat u er niet was, kan niet overtuigen (CGVS, pp.20-21). Gezien het gaat om materie die u persoonlijk zou moeten raken, ze waren namelijk op zoek naar u, kan verwacht worden dat u zich van het verloop van het bezoek van deze mensen beter op de hoogte zou gesteld hebben. Het feit dat u hier niets over weet, sluit aan bij de bovenstaande redenering dat u er niet in slaagt te overtuigen dat deze bezoeken effectief hebben plaatsgevonden.

Ten slotte stelde u in uw eerste interview dat u schoonbroer reeds bedreigingen per telefoon en per brief kreeg (Verklaring DVZ, 22/01/2017, p. 2, vraag 5). Tijdens uw interview op het CGVS stelt u echter dat u geen weet had of uw broer in het verleden reeds bedreigd werd (CGVS, p.20). Als u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u enkel dat u hier niets over wist (CGVS, p.20). Dit kan opnieuw niet overtuigen. Uw verklaringen zijn uiterst beperkt en bevestigen dat er geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde tewerkstellingen van uw schoonbroer en de daaruit volgende beweerde bedreigingen van deze onbekende mannen.

Gelet op dit alles, moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban u naar de toekomst toe zouden vervolgen. Er kan in uw hoofde dan ook geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet, daar documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Uw taskara bevestigt hoogstens uw identiteit, een element dat niet ter discussie staat. De foto toont enkel een familie op de foto. De enveloppe toont enkel aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan. Wat betreft de klachtenbrieven van de ouders, de klachtenbrief van de lokale overheid en de documenten met betrekking tot het werk van uw broer, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden.

Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker onder meer als volgt:

"In casu, blijkt uit huidig geschil dat verzoeker, zijn persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt heeft.

De vrees voor zijn leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker. Deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico in Afghanistan vermoord te worden door de taliban wegens het feit dat verzoeker en zijn schoonbroer als spion beschuldigd werden.

Volgens de taliban, werkt zijn schoonbroer voor de buitenlandstroepen en het Afghaanse leger tegen de belangen van taliban in hun regio.

Zijn schoonbroer heeft verschillende waarschuwingen van de taliban gekregen met de vraag hun samenwerking met het Afghaanse leger stop te zetten. Aangezien zijn schoonbroer de enige broedwinners in het gezin, kon zijn samenwerking niet stopzetten.

Met als gevolg dat de taliban het huis van verzoeker binnenviel en zijn vader zwaar werd aangepakt met een hospitalisatie zijn vader tot gevolg.

Aan de hand van zijn coherente verklaring bij het CGVS heeft verzoeker ontegensprekelijk aangetoond dat zijn leven in het gevaar is naar aanleiding van de dreigementen van de taliban.

Het volstaat dat verzoeker het bestaan van objectieve feiten aan wijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. In dit opzicht zijn de verklaringen van verzoeker coherent en voldoende worden gesteund.

Gezien de bedreiging waarmee verzoeker werd geconfronteerd en het feit dat verzoeker een doelwit van Taliban geworden is, had verzoeker geen ander keuze dan te vluchten.

Terecht vreest verzoeker voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst aangezien verzoeker aldaar op bescherming van de nationale en lokale autoriteiten niet kan rekenen.

In Afghanistan heeft verzoeker geen intern vluchtalternatief meer. Verzoeker kan op bescherming van zijn gezin niet rekenen aangezien zij familie machteloos geworden is.

Verzoeker kan maar besluiten dat hij aannemelijk gemaakt heeft dat hij een doelwit is van Taliban en dat hij op een gegrond vrees kan beroepen in de zin van de Conventie van Genève en de Vreemdelingenwet."

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van "de Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht".

Verzoeker meent dat "uit een bloemlezen van zijn gehoorverslag blijkt ontegensprekelijk dat hij antwoord gegeven heeft omtrent de vraag waarom hij een doelwit van de taliban geworden is, zijnde dat hij en zijn schoonbroer door de taliban worden als spion beschouwd wegens de samenwerking met buitenlandstroepen en het Afghaanse leger. Dit is een asielmotieven die zwart of wit in zijn gehoorverslag te lezen is." Dat hij en zijn familie vroeger niet door de taliban werden geviséerd, doet er volgens verzoeker niet toe.

Vervolgens meent verzoeker dat in de bestreden beslissing een "foutieve tot leugenachtig analysis" van het dossier wordt gemaakt, met een verkeerd resultaat tot gevolg. Hij stelt dat er wel degelijk een overtuigend bewijs van de tewerkstelling van zijn schoonbroer in het dossier te vinden is, namelijk documenten die door hoge bevelhebbers van buitenlandse legers werden opgesteld. Hij wijst erop dat deze hoge bevelhebbers beëdigde ambtenaren van de Europese Unie zijn, dat het geen Afghaanse documenten betreffen en dat er dus geen reden is om deze documenten in twijfel te trekken. Tevens wijst hij erop dat in de referte van de ontslagbrief van 5 januari 2007 staat te lezen dat het contract van zijn schoonbroer werd gehomologeerd op 11 juli 2006. Hij stelt dat een homologatie van een contract niet hetzelfde is als de datum waarop iemand een tewerkstelling aanvangt.

Vervolgens stelt verzoeker als volgt: "**Ten derde**, is de bestreden beslissing ten onrecht van mening dat verzoeker geen specifieke informatie heeft omtrent de tewerkstelling van zijn schoonbroer bij buitenlandstroepen in Afghanistan. Maar verdere op in de bestreden beslissing geeft de tegenpartij merkwaardig genoeg toe dat verzoeker specifieke informatie kon geven omtrent de functie van zijn schoonbroer bij buitenlandstroepen in Afghanistan. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing tegenstrijdige motieven heeft en dat deze motieven geen steun vinden in het administratief dossier."

Verder stelt verzoeker dat de taliban die bij zijn huis op bezoek kwam, het huis niet binnenkwam. Zolang zij buiten waren, is het volgens verzoeker logisch dat hij langs de achterkant van het huis de vlucht kon nemen. Hij wijst er daarna op dat hij bij het tweede bezoek van de taliban niet aanwezig was, reden waarom hij het logisch acht dat hij hieromtrent weinig informatie kon geven.

Hij stelt daarna als volgt: *“Desalniettemin, leest Uw Raad in het gehoorverslag bij DVZ dat verzoeker informatie gegeven heeft omtrent de mishandeling van zijn vader door de taliban ten tijd van hun tweede bezoek.”*

Voorts stelt verzoeker onder meer als volgt in zijn verzoekschrift: *“Welnu, bij het lezen van het gehoorverslag bij het CGVS, stelt Uw Raad vast dat verzoeker nergens gezegd heeft dat hij geen weet had of zijn broer in het verleden reeds bedreigd werd. Helaas gaat het om een gehoorverslag van het CGVS alwaar de tegenpartij niet in staat is om op een correct manier te lezen en interpreteren. Met als gevolg dat de motieven van de bestreden beslissing geen steun in het administratief dossier vindt.”*

2.1.1.3. In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker onder meer als volgt:

“Verzoeker stelt vast dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing zich beperkt tot een lichtzinnige overwegen van zijn beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker merkt op dat de graad van conflict-gerelateerd geweld in zijn regio van afkomst toenemend van aard is. De inwoners van zijn regio kunnen niet meer op de bescherming van nationale autoriteiten rekenen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, waarvan kopie in het administratief dossier, blijkt dat de stad Jalalabad tot op heden geteisterd is door regelmatig en toenemend terreuraanslagen met aanzienlijke burgerslachtoffers tot gevolg.

De impact van deze “open combat” tussen de autoriteiten in Jalalabad en de taliban is van dien aard dat de inwoners van de stad gedwongen worden om deze stad te verlaten.

Dat burgers in Jalalabad doelwitten zijn van voormelde “open combat” wordt door de bestreden beslissing niet betwist. De bestreden beslissing probeert deze problematiek te minimaliseren door te stellen dat “niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft”.

Verzoeker vraagt zich af hoe het aantal burgerslachtoffers toenemend van aard kan zijn en tegelijkertijd het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. Hierdoor spreekt de motieven van de bestreden beslissing zichzelf tegen.

Verzoeker is van mening dat het hier gaat om een dubbelzinnig motiveren in strijd met de materiele motiveringsplicht.

Meer nog stelt verzoeker vast dat zijn afkomst uit Behsud door de bestreden beslissing niet wordt betwist. Asielzoekers afkomstig uit deze regio komen in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de algemene veiligheidssituatie. In casu, heeft verzoeker aannemelijk gemaakt dat hij van deze regio afkomstig is en dat hij in Jalalabad geen vluchtalternatief heeft wegens de toenemende “open combat” tussen taliban en de autoriteiten in Jalalabad.”

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 7 maart 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: bladzijden 1-68 en 195-201 van het EASO-rapport *“Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation”* van december 2017, de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 20 februari 2018 en de COI Focus *“Afghanistan. Corruptie en documentfraude”* van 21 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een psychologisch attest, een attest getiteld *“Médaille de la défense nationale”* en een arbeidscontract (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. In zoverre verzoeker in het tweede middel met de schending van "*de Wet Motivering Bestuurshandelingen*" verwijst naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient vastgesteld dat verzoeker nalaat aan te duiden welk(e) artikel(s) hij van deze wet geschonden acht. Waar hij toevoegt "*zijnde de materiële motiveringsplicht*", dient erop gewezen dat de voormelde wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht betreft.

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van de tewerkstelling van zijn schoonbroer voor buitenlandse troepen en de Afghaanse politie. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet duidelijk maakt waarom de taliban hem zouden viseren, temeer daar zij sinds zijn vertrek uit Afghanistan nog steeds niet naar zijn huis zouden zijn teruggekeerd om hem te zoeken; (ii) hij de beweerde tewerkstelling van zijn schoonbroer niet aannemelijk maakt, gelet op zijn gebrekkige verklaringen en de tegenstrijdigheden in de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier); (iii) het niet aannemelijk is dat hij zou kunnen vluchten terwijl de taliban voor de deur stonden; (iv) hij slechts vage verklaringen kan afleggen over het tweede bezoek van de taliban aan zijn huis; (v) zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken over de bedreigingen ten aanzien van zijn schoonbroer tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen dienaangaande tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; en (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn asielmotieven zwart-op-wit te lezen zijn in het gehoorverslag en dat hij door de taliban wordt geviséerd omwille van de tewerkstelling van zijn schoonbroer, dient erop gewezen dat het zijn schoonbroer is die in verzoekers asielaanvraag in de kijker liep van de taliban omwille van zijn werkzaamheden voor buitenlandse troepen en de Afghaanse politie. Deze schoonbroer zou blijkens de voorgelegde stukken (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) reeds sinds 2006 dergelijke werkzaamheden hebben gehad. Terecht wordt in de bestreden beslissing de vraag gesteld waarom de taliban precies verzoeker zouden viseren en dit pas voor het eerst in 2015. Dat verzoeker en zijn familie nooit eerder werden bedreigd is in dit opzicht dan ook wel degelijk relevant.

Verder blijkt dat verzoeker de voorgehouden tewerkstelling van zijn schoonbroer geenszins aannemelijk weet te maken, gelet op zijn gebrekkige verklaringen hieromtrent. Waar verzoeker meent dat in de bestreden beslissing enerzijds wordt gemotiveerd dat verzoeker geen specifieke informatie over de werkzaamheden van zijn broer kon geven, terwijl verderop wordt gemotiveerd dat verzoeker specifieke informatie kon geven, kan hij niet worden gevolgd. Dit blijkt immers geenszins uit een lezing van de bestreden beslissing, waarin terecht wordt gewezen op verzoekers vage en gebrekkige verklaringen over de beweerde tewerkstelling van zijn schoonbroer. Er wordt enkel opgemerkt dat verzoeker over de tewerkstelling van zijn schoonbroer voor de Amerikanen plots wél een aantal details weet te vertellen, hetgeen zijn onwetendheid over de overige aspecten van de voorgehouden tewerkstelling van zijn schoonbroer eens te meer in de verf zet. Wat betreft de documenten die verzoeker ter staving van de voorgehouden tewerkstelling van zijn schoonbroer voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), dient vastgesteld dat verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat de datum van homologatie van een contract niet per se overeenstemt met de datum van het aanvangen van de uit dit contract voortvloeiende tewerkstelling. Desalniettemin blijven de overige motieven over deze documenten in de bestreden beslissing overeind.

Nergens uit deze stukken blijkt dat deze documenten werden opgesteld door hoge bevelhebbers van buitenlandse troepen, die bovendien beëdigde ambtenaren van lidstaten van de Europese Unie zouden zijn, zoals verzoeker voorhoudt in onderhavig verzoekschrift. Gelet op de louter ondersteunende werking van documenten in het asielcontentieux - namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten - zijn deze documenten op zich geenszins van aard om de geloofwaardigheid van de voorgehouden tewerkstelling van verzoekers schoonbroer alsnog te herstellen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker de inhoud van deze documenten niet kende. Er dient op gewezen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker, die meent internationale bescherming te behoeven wegens bedreigingen naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn schoonbroer, zich terdege over de inhoud van deze werkzaamheden en van de documenten die hij ter staving ervan neerlegt, informeert, *quod non*. De stukken die verzoeker ter terechtzitting neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 9), meer bepaald de "*Médaille de la défense nationale*" en het contract, kunnen op het voorgaande geen ander licht werpen. Deze documenten betreffen immers slechts kopieën, die door middel van allerhande knip- en plak gemakkelijk te manipuleren zijn. Hoger werd reeds gewezen op de ondersteunende werking van documenten in het asielcontentieux. Tevens betreffen deze documenten slechts de periode 2006-2007, zodat zij bezwaarlijk een zicht kunnen bieden op de voorgehouden tewerkstelling van verzoekers broer nadien.

Waar verzoeker verder stelt dat het perfect logisch is dat hij langs de achterkant van het huis de vlucht kon nemen zolang de taliban het huis niet binnen was gedrongen, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat de taliban, een gewelddadige terroristische groepering, niet aan de voordeur blijft wachten tot verzoeker terugkeert met het telefoonnummer van zijn schoonbroer, intussen verzoeker de kans biedend om te ontsnappen. Eens te meer wordt de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen ondermijnd door zijn bewering dat zijn moeder, nadat hij was weggevlucht, de talibanleden eenvoudig kon afschepen door te stellen dat verzoeker gevlucht was en er verder enkel vrouwen in huis waren. Dat verzoeker betreffende het tweede bezoek van de taliban slechts vage verklaringen kan afleggen, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas. Dat hij niet aanwezig was tijdens dit bezoek, doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze van verzoeker, die meent internationale bescherming te behoeven omwille van bedreigingen van de taliban, kan worden verwacht dat hij zich hierover terdege informeert, *quod non*. Dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken sprak over de mishandeling van zijn vader tijdens dit tweede bezoek van de taliban, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Wat betreft de bedreigingen ten aanzien van zijn schoonbroer, blijkt dat hij wel degelijk tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niets wist over zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn schoonbroer reeds bedreigingen per telefoon en per brief kreeg (gehoorverslag CGVS, p. 20).

Met betrekking tot het psychologisch attest (rechtsplegingsdossier, stuk 9) dient erop gewezen dat dit attest slechts melding maakt van een aantal problemen naar aanleiding van de scheiding van zijn echtgenote en zijn kinderen. Volgens het attest gaat het onder meer om slaap- en concentratieproblemen. Nergens in dit attest wordt evenwel gesteld dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen. Aldus is dit attest niet van aard een ander licht te werpen op de voorgaande vaststellingen of op de motieven in de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven, behoudens wat betreft de ontslagbrief gedateerd op 5 januari 2007, vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Dienaangaande komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar dezelfde informatie als deze die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), doch het verder louter tegenspreken van de door de commissaris-generaal uit deze informatie gehaalde gevolgtrekkingen, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Verzoeker brengt immers geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie of diens hieruit gedestilleerde analyse onjuist of achterhaald zou zijn. Waar verzoeker opmerkt dat hij afkomstig is uit het district Behsud, dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat het dorp Chora Kalay, vanwaar verzoeker afkomstig is, behoort tot het grootstedelijk gebied Jalalabad. Hij brengt geen enkel stuk bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de hiervoor geciteerde analyse heden nog steeds correct en actueel is. Aldus wordt deze analyse door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER